

III. *Wilhelmi Ernesti Tenzelii Historiographi Ducalis Saxonici Epistola de Sceleto Elephantino Tonnae nuper effosso, ad Virum toto orbe celeberrimum Antonium Magliabechium, Serenissimi Magni Hetruriæ Ducis Bibliothecarium & Consiliarium.*

Tanta Nominis TVI apud omnes eruditos pridem invaluit admiratio, MAGLIABECHI ILLVSTRISIME, ut quem Isaaco Casaubono defuncto cultum decernebat Mortonus, in Epitaphio exclamans: O. DOCTIORUM. QUID- QUID. EST. ASSVRGITE. HVIC. TAM. COLENDO. NOMINI. hunc TIBI vivo adhuc spirantique ultro cuncti & certatim deferant. Quare inter præcipua fortunæ melioris ornamenta reputo, ante duodecim fere annos propius TIBI innotuisse, ab eoque tempore commercium tecum literarium coluisse, longe suavissimum ac utilissimum, cum ad TE, tanquam communem & inexhaustum omnis doctrinæ fontem, undique confluat, indeq; vicissim ad alios redundet, quidquid rerum novarum in orbe litterato accidit ac geritur. Hæc causa est potissima, qua impulsus ad TE cum primis perscribere ausus sui rarum insolitumque his terris spectaculum, initio hujus anni oculis nostris oblatum.

Tonna inter Thuringiæ Dynastias haud postrema, Erfurto propinqua, Comitibus olim Glichenibus paruit, iisque extinctis varios sortita Dominos ducatus tandem Saxo-Gothano innexa est, ex quo Serenissimus Princeps, FREDERICUS, cujus FILIUM cognominem feliciter hodie regnantem suspicimus, anno MDC LXXVII. jure emtionis hæreditario sibi suisque eam comparavit. Binos habet pagos seu villas ejusdem nominis, quorum alter appellatur Burg-Tonna, quasi castrum Tonnam, alter Grafen-Tonna, quasi Comitum Tonnam diceret. Uter illorum antiquior sit, definire nequeo: id saltem constat ex annalibus, vetustissimum pagum esse, qui *Donnaba* audit in Diplomate Ottonis Magni, anno Christi D CCCC LXXIII. dato, meaque opinione ad Burg-Tonnam spectat. Proxime pago huic adjacet mons sive collis arenosus, arenam in fundo præbens purissimam albidissimamque, in variorum artificum usum longe lateque transportari solitam: quam effodientes mense Decembri superioris anni ossa quædam maxima reperiunt, ad pedes posteriores spe-

V v v v

et a

stantia, unum novendecim librarum pondere ; deinde globum sive caput rotundum acetabulo insertum, capite viri majus, novemque librarum ; hinc majus os femori simile, triginta duarum librarum. Soluto post novi anni initium frigore amplius inquirentes, offendunt spinam dorsi cum costis adhaerentibus, profundiusque in arena abditos globos longe majores binos, una cum ossibus eo pertinentibus, pedum nempe anteriorum ; tum os humeri, quatuor pedes longum, duasque spithamas latum cum dimidia : mox vertebrae colli cum vertice acuminato ; denique caput prægrande cum quatuor dentibus molaribus, quorum singuli duodecim libras pendebant, & duobus maximis dentibus sive cornibus, duarum & dimidiæ spithamæ crassitie octoque pedum longitudine ex capite prodeuntibus. Ut caput melius conspiceretur, collis duodecim fere cubitorum seu viginti quatuor pedum altitudine perforatus est, quo facto ipse Serenissimus PRINCEPS X. Kal. Februarii accessit, meque inter comites esse clementissime iussit, ubi omnes quidem in magno hominum concursu caput illud cum dentibus prægrandibus admirabundi contemplati sumus, maxime autem indoluimus, & caput & dentes, exceptis maxillaribus, quos integros fere accepimus, & reliqua ossa, adeo fragilia, consumpta carie, situque corrupta jacuisse, ut nullum eorum ex omni parte incontaminatum erui potuerit, sed in plurimas particulas disiecta fuerint. Cum primum fama emanaret, vulgarem simul opinionem de Ossibus Gigantis ea circumferebat, quæ tamen nec mihi, nec aliis prudentioribus arrisit, & viso capite statim evanuit. Postea vero duæ opiniones emerferunt, quarum altera pro Elephantis sceletis, temporis diuturnitate maximam partem petrefacto ; altera pro Unicornu fossili, ut vulgo vocant, seu minerali jocantis naturæ foetu, habuit. Prior sententia mihi cum primis placet, quam ita defendere aggredior, ut primo ostendam, sceletis nostro omnia convenire, quæ ad vera elephantis ossa requiruntur ; deinde evincam, non esse minerale fossile, sed animale petrefactum ; denique inquiram, quomodo in has terras ipsumque locum pervenerit Elephantis.

Primum ex collatione sceletis nostri cum Anatomia Elephantis, quam Dublini in Hibernia anno MDCXXCI. dedit, Anglicoque idiomate publici juris fecit A. Moulinus, clarissime liquet. Dolendum quidem, ossa nostra non amplius esse integra, ut cum figuris ac dimensionibus Moulinianis accuratius committi queant ; ex fragmentis tamen residuis, quantum potero,

col-

colligam. Ante omnia notandum est, quod Moulinus refert in cranio Elephanti existare magnum cellularum numerum, plerumque triangularium, membranulis obductarum, in quibus multa sint vasa sanguinea, curiose disposita, istasq; cellulas ex tenuibus bracteis ossis factas esse. Enimvero cranium Tonnen- se non tantum intus concavum & instar tumuli formicarum perforatum fuisse referunt fossiores, sed e fragmentis idem liquet manifestissime, que cellulas istas modo oblique, modo directe cranium transeuntes nobis ob oculos ponunt, ex tenuibus bracteis constantes, & maximam partem triangulares: membranulas autem, vasis sanguineis exsiccatas firmissime agglutinatas deprehendimus, colore flavo subrubicundo tinctas, scalpro forte tentatas in frustula dissilire, simulque colorem istum auferre, ut albedo cranii emineat. Præterea quem Moulinus in cranio observat meatum medullæ spinalis, & singularem cavitationem pro cerebro capiendo, in nostris etiam fragmentis apparet, & quam ille metitur distantiam cranii ab uno extremo ad alterum viginti & $\frac{1}{4}$ digitorum, in nostro dicitur fuisse trium pedum & dimidii, qui cum quadraginta duos digitos faciunt, tum conjecturam nobis præbent, Elephantum Tonnensem Hibernico fuisse ad minimum duplo majorem, quod ex sequentibus clarius patebit. De externa cranii Elephantini forma alius Anglus, Joannes Raius, in Synopsi Animalium Quadrupedum observat, *posticam ejus partem in duos prægrandes sinus seu lobos ita dividi, ut clunes humanos referre videatur; neque ut in aliis multis Quadrupedibus cerebello excipiendo cavitationem, seu alveum productum extrorsum conspicuum habere, sed potius cranii humani figuram imitari.* Obtestor omnes, qui caput in arena jacens viderunt, annon hæc definitio ipsi apertissime conveniat? Saltem imitatio cranii humani adeo manifesta erat, ut antequam integrum erueretur, dentesque prælongos proderet, illi, qui Gigantem credebant, in eo reperisse se putarint, non quod pueri in faba. Cæterum longissimi dentes illi sive cornua, præter crassitiem & longitudinem indicatam simul referebant nativum lævorem, colorem subflavum nigricantibus maculis subinde conspersum, curvaturam, & strias nullis aliorum animalium dentibus cornubusque communes: imo quod maxime notari meretur, superest adhuc cuspis dextri dentis, apertissimo limationis signo conspicua, de qua Plinius libri xix, initio *arbo- re exacuare limareque cornua elephantos* memorat. Neque præterierim, inter alios, qui ad visendum Tonnen- se spectaculum

undique adfluebant, venisse etiam mercatorem, qui multos annos in India consumserat, & secundam regulas Indorum, quas sibi probe cognitatas dicebat, ex dentibus sive cornubus judicabat Elephantum nostrum plusquam ducentos annos vixisse. Quam in rem Aldrovandus allegat Aloysii Cadamustii testimonium, *vidisse se aliquando elephantem occisum perquam medioerem, cujus dentium amplitudo palmos (i. e. spithamas) ternos excedebat, eminebant ad duos palmos, verum palmas contactus carne maxillæ immergebatur, ut totus occultaretur, ut sunt aliorum radices dentium; & quoniam eorum SENECTA DENIIBUS COGNOSCITUR, aiebant argumento dentium feræ despicibilis, ipsum haud quaquam annosum fore, si conferretur aliis procerioribus, quorum dentes tantæ sunt magnitudinis, ut vicem postium suppleant, & pro palis sepes muniant, teste Plinio, & ut Nigritæ referebant, nonnullis eo amplitudinis crescunt dentes, ut duodecim palmorum mensuram excedant.* Ultima verba cumprimis ad propositum nostrum faciunt: palmum enim Cadamustus intelligit majorem, quem spithamam alioquin dicimus; duodecim igitur palmi octo faciunt pedes, quæ longitudo est dentium Tonnesium. Non multum hinc abit dens Harduino, Commentatori Plinii novissimo, Dieppæ visus, septenum fere pedum, centum & amplius librarum pondere. Non minores sint oportet, qui postium palorumque vices suppleant, memorante plinio, quem superiori ævo Gillius, nostro Tavernier confirmant. Præterea Gillius adserit, eos sæpe ad longitudinem decem pedum auferere, quod exemplis comprobans Aldrovandus Cardanum alibi adducit, referentem, se vidisse non semel dentes, qui ferme sex cubitos, vel incurvi æquarent; qui si recti fuissent, longiores plane fuissent septem cubitis. Nec est, quod pondus centum & amplius librarum in dentibus Tonnesibus quenquam deterreat: reperiuntur enim, quorum singuli pendunt 140. libras, qualem apud Batavos vidit amicus; vel 150. sive ducentas Romani ponderis, duodecim unicarum, quales Erasmus Francisci memorat; vel 160. qualem in museo Septaliano describit Terzagus; quin Vartomannus in Sumatra duos vidit, qui appensi libras 336. pendebant. Nobis interea sufficere potest certum Ministri cujusdam Ducalis testimonium, qui aliquot annis in Sumatra aliisque Indiæ regionibus vixit, testaturque dentes sibi visos fuisse longitudine sex vel octo pedum, crassitie duarum & dimidiæ spithamarum, pondere centum & 125. librarum. Veterem disputationem, cornua den-

refue sint appellandi, non definitio; neque tamen negaverim, placere mihi Aldrovandi Bochartique de media illorum natura sententiam, quam origo confirmat, Pausania pridem notata, qui a temporibus superne descendere, & ita foras tendere, non auritus, sed oculatus testis scripsit, viso in Campania elephantis cranio: eundemque situm Tonnenfes præ se ferebant, quibus non obftare poteft Moulini Raiique obfervatio, e maxilla fupereiore eos derivantium, internamque eorum constitutionem ita nobis depingentium, quod *intus concavi sint, & quadam velut medulla, verum compactiore, quæque glandularum aliquam mixturam habere videbatur, repleti*: addit Raius, ex obfervatione Lewenhœckii, *eos ex conjunctis iisque admodum exilibus tubulis constare, ex intima parte seu cavitate dentis originem trahentibus, & ad circumferentiam ejusdem terminatis*. Cæterum hos tubulos manifestissime in qualibet dentium Tonnenfium parte confpicimus, una cum corticibus quasi illis in rotundum extenfis, quibus elephantorum dentes fingulis vel annis, vel majoribus vitæ interftitiis, diftingui videmus; verum, ne quid diffimulem, neuter noftrorum latiori pollet cavitate, quam quouſq; capiti feu tempori, vel potius maxillæ fuperiori, inferti fuerunt; nec majorem Cardanus Aldrovandusque in omnibus agnofcunt, & quanquam ea a Mouliino Raioque latius extenditur, non alios tamen, quam juniorum elephantum dentes producere poterunt, feniores autem non alio modo comparatos puto, quam Tonnenfes, ejusque differentia cauffam in eo fitam eſſe, quod in fenioribus tubuli iſti corticeſque non tantum ad extra augeantur, ſed etiam ad intra magis magiſque conſtipentur & coaleſcant, ac ſimul medulla compactior glanduliſque mixta ſenſim conglobetur & condenſetur. Progredior ad dentes molares, quorum quatuor ſtupendæ magnitudinis ponderiſque in capite Tonnenſi reperti fuerunt, iſſque exactiſſime convenit Raii definitio, his verbis concepta: *Os Belluæ quatuor in utraque maxilla dentium molarium maſſis inſtructum. Siquidem plurimi dentes in os ſolidum & durum ita infixi ſunt, ut cum eo & inter ſe unum & continuum corpus efficiant. Dentes hi lineas parallelas undulatas octo vel novem in ſuperficie maſſæ efficiunt, ſuntque reliquo oſſe candidiores. Maſſæ integræ dentium ſingularium modo per gomphoſin maxillis inſeruntur: anterior tamen in ſuperiore maxilla extremitate altera in maxillam inſigitur, deinde palato oris parallelis antroſum producta, in acutum tandem mucronem deſinit qui in ſinu ad id factò in extremitate maxillæ excipitur. Inciſcribis omnino caret.*

caret. Equidem his caret etiam noster elephas *Tonnenfis*, singulæ vero massarum molarium constant osse duro & vitri instar candenti, nucleoque; tum insuperficie duodecim lineas parallelas undulatas, sive strias molares habent, reliquo osse candidiores; in quolibet latere sedecim striæ expressæ sunt, totidemque cavitatibus per gomphosin maxillis inserti fuerunt, quas ubi scalpro perfoderis, repletas invenies dura quadam atque rubicunda materia, medullæ vasorum nervorumque petrefactæ simillima: præterea parte illa, qua ex maxilla prominuerunt, luculenter apparet lævitas duorum fere digitorum, qualem in *Hibernicis* notavit etiam *Moulinus*. Nec est, quod detereri nos patiamur octonario *Hibernicorum* numero, quam eundem in alio elephanto *Peirescium*, brachio suo in os belluæ ingesto, deprehendisse *Gassendus* narrat: pro quaternario enim stant non tantum ex antiquis *Aristoteles* & *Plinius*, sed & ex recentioribus *Walter Schulze*, qui diu in India versatus est, ipseque, ut videtur, *Raius*, qui alioqui non *in utraq;* sed *in singulis Maxillis* quatuor dentes dicere debuisset. Causam differentię quærere licet vel in naturæ varietate, quæ ut in aliis animalibus homineque ipso, ita etiam in elephantis numerum dentium non semper eundem producat; vel in ætatis differentia, ita ut dentibus posterioribus in juventute excisis anteriores, copioso adfluente nutrimento, spatium expleant. Certe quatuor *Tonnenfes* in posteriore sui parte manifestissimas habent extremitates processusque incurvatos, ex quibus liquet, in maxillæ extremitate illos constitisse; eosdem pars anterior ostendit, & qui superiori maxillæ inserti fuerunt, non solum longiores sunt inferioribus, secundum *Moulini* observationem, sed in acutum quoque mucronem desinunt a Raio observatum: imo omne fere maxillæ explent spatium, quod octo isti apud *Moulinum*; metitur enim longitudinem anterioris dentis in maxilla inferiori sex digitis cum dimidio, posterioris tribus; totius vero maxillæ $21\frac{1}{4}$ digitis, uti superioris maxillæ octodecim. *Fosiores Tonnenfes* discrimen hoc non satis observantes eandem utriusque maxillæ longitudinem dixerunt, trium nempe pedum, sive triginta sex digitorum; dentes autem maxillares sibi invicem insistentes reppererunt, longitudinem singulis unius & dimidiæ spithamæ assignantes, quam tamen accuratiori examine diversam reperi, superiorum quidem propter acutum mucronem quindecim fere digitorum, inferiorum vero quatuordecim. Accipimus autem distantiam maxillarum, quam

iidem

iidem dederunt fossores, trium & dimidii pedis, sive 42. digitorum, eaque cum distantia 21. digitorum, quam inter ossa zygomatica sive jugalia statuit Moulinus, collata, denuo deprehendimus magnitudinem elephantis Hibernici Tonnensem bis aquasse: idem confirmat distantia cranii ab uno extremo ad alterum, in Hibernico 20½ digitorum, in Tonnenfi trium & dimidii pedis. Nec dubito, quin plura ejus rei argumenta dare possimus, si caput integrum conservatum fuisset; quo plane comminuto his contenti simus oportet. Multo minus ex collatione reliquorum ossium id sperare licet. Præterquam enim, quod pleraque in minutas pariter collapsa sunt particulas, cum ad lucernam effossa prius sint omnia, quam apparente capite mons perfoderetur, exactam sane illorum mensuram numerumque inire nemo cogitavit. Lustrabimus tamen residua fragmenta, non negligentes quorundam ossium dimensiones, a fossoribus indicatas. Equidem nihil dubitare attinet, quin omnia reperta sint, ad absolvendum elephantis sceleron necessaria. Repertæ enim fuerunt vertebræ colli seu cervicis, crassitie quatuor spithamarum in circumferentia, duarum altitudine; quarum adhuc tres optime sibi respondentes supersunt, earumque præcipua monstrat verticem acuminatum. Repertum est os humeri cum acetabulo & capitibus sive globis duobus maximis, adhuc residuis, pedumque anteriorum ossibus, ulnæ, radii, carpi & metatarsi, quorum nonnulla tantæ fuerunt cavitatis, ut manus tota inseri potuerit; singula autem resecta non arenis, sed minutissimis medullæ petrefactæ particulis, quæ ori indita non fridorem dentium causantur, arenæ instar, sed in lingua liquefcunt, gustuque terreo transmutationem istam produunt. Repertæ sunt vertebræ dorsi cum costis adjacentibus, sed nihil ex iis integrum evasit; duo tantum fragmenta costarum exigua videntur, alterum crassitie undecim, alterum plus quam septem digitorum: sed Moulinus earum crassitiam non indicavit, longitudine tantum longissimæ 32. digitorum contentus. Idem vertebras caudæ adultæ numerare non potuit, neque nos dare possumus, qui repertam quidem, alio tamen delatam novimus. Repertum porro est os Coxendicis duorum & dimidii pedis longitudine cum acetabulo & inserto femoris capite; Moulinus longitudinem illius non exprimit, sed ossis innominati 27 digitorum: at os coxendicis tertia tantum pars est ossis innominati, reliquas duas, os ilion & pubis, fossores dimetiri neglexerunt. Reperta sunt ossa crurum

pe-

pedumque posteriorum, tibiæ, fibulæ tarfi & metatarfi; e quibus adhuc superat pars tibiæ, principio & sine carens, crassa tamen superiori parte 22. digitos, quibus sursum versus sex alios facile accrevisse *αυτοψία* docet; inferiori parte habet crassitiem 17. digitorum, indeque rursus duplex emergit crassities ac longitudo Hibernici, cujus tibiæ dicit Moulinus longam 19. digitos, rotundam, ubi crassissima, plusquam 14. & ubi tenuissima. 7 $\frac{1}{2}$. digitos. Hic notanda est major pedum anteriorum præ posterioribus validitas & crassities elephantis propria, & ab Alberto Aldrovandoque explicata. Neque enim tantæ capacitatis est tibiæ, ut manum intrudi patiatur, quod in quibusdam ossibus, ulnæ sine dubio, licuisse fossiles aliique memorant. Denique supersunt bina ex tarfi ossibus sibi invicem contigua, ne quisquam dubitet, illa etiam adfuisse. Omnia isthæc ossa porosa & rimosa sunt, ut in reliquis animalibus, alteriusque planæ formæ, ac dentes, tam maxillares, quam exerti. Sicut quoque totius animalis attendere juvat. Cornua sive dentes maximos versus ortum ac septentrionem protendebat; pes anterior sinister lateri capitis adiacebat extensus; dexter sub corpore deorsum inclinatus; sinister posterior in acetabulo incurvatus; dexter denique initio statim reperiendus & hinc inde distractus fuit. Quæ omnia situm minime naturalem vel ordinarium, sed extraordinarium plane violentumque produnt. Tandem fossiles referunt, ossa quidem illa jacuisse debita serie, sed ubi sunt inarticulationes, partim palmi, partim semipalmi, [palmum minorem quatuor digitorum intelligo] spatio distincta fuisse. Quorum ratio in pinguedine, cartilaginibus ac ligamentis, carne denique ac intestinis sita est, quibus putrefactis vacuum locum arena occupavit, artusque pondere suo magis magisque disjunctis.

Hactenus igitur ad oculum demonstrasse me arbitror, MAGLIABECHI CELEBERRIME, ossa Tonnæ reperta Elephantinis exactissime respondere. Nunc ad alterum disquisitionis caput venio, an illa sint unicornu fossile sive minerale in terræ græmio generatum, vel potius animale petrefactum? Equidem nemo rerum Physicarum non profus inperitus inficias iverit, dari ejusmodi Fossilias seu Mineralias, calvariarum prægrandium, dentium ossiumque specie efficta: & quomodo *natura tam immanes calvarias, tam immania humani (adde & animalis) corporis membra, ad femorum, tibiærum costarum, dentium similitudinem producat,* omnium optime clarissimeque explica-

plieatum dedit Kircherus Lib. VIII. Mundi subterranei Cap. IV. dicens, Latere in subterrestribus visceribus intra Saxosorum montium hiatus, terram quandam limosam, quam margam cum Agricola supra nominavimus, gypsea materia mistam: quæ terra ubi per rimas montium nitrosam fluorem receperit, fit, ut illa veluti cortice quodam gypseo induatur, qui uti cum tempore lapidescit, ita quoque salis nitri splendore albedine sua os proxime æmulatur, utpote candidum rimosum & friabile. Si itaque intra terræ concavitates hæc terra concavitate rotundæ locum invenerit, nascetur pila rotunda, quæ discussa calvariam proxime æmulatur; si matrix fuerit disposita sub forma femoris humani (alteriusve animalis) aut costæ aut alterius membri, marga in ea contenta superaffuso salnitroso liquore, femur humanum minus, majus, maximum & prorsus giganteum, pro matricis magnitudine exprimet. Atque hæc sunt ossa ista, quæ natura producit, & passim ossa gigantum communi hominum persuasione dicuntur; quæ tamen si confregeris, nulla in eis nec medulla, nec medullæ fistulosus meatus reperitur, quod fieri deberet, si hominum (animaliumque) ossa forent. Has observationes suas certissima experientia Kircherus ipse confirmat, visis abs se in pariete antri Panormitani dentibus parvis, mediocribus, maximis & excessivæ magnitudinis, ea serie, qua natura maxillis animalium inserere solet, infixos, tanta copia, ut centum carros inde onerari posse facile crediderit: alibi protuberabant vertebrarum, genuum, tibiæ & calvariæ vestigia, nullo tamen ordinis nexu, nec quidquam inter omnia ossæ substantiæ vestigia, organizatum, uti sunt caput, manus, pedesque, reperiebatur; unde luculenier admirabilem Naturæ in ossibus, aut ossibus similibus saxis formandis industriam primo se cognovisse fatetur Kircherus, a Marchione Vintimiglia, lustrationis comite, duo edoctus, nobis maxime proficua: quorum alterum est, in agro Solonio juxta mare, Drepanum & Panormum inter, ab agricolis vera adhuc erui ossa elephantum, qui præteritorum sæculorum temporibus ab Afris in Siciliam contra hostes in bellum educti, ibidemque interfecti tumulati que sunt, posteris temporibus tandem detectis ossibus, quæ & imperiti passim pro gigantum ossibus venditant: alterum, hoc discrimen esse inter ossa vera & a natura minerali producta, quod illa semper tibiæ canales, fistulososque meatus olim medulla repletos retineant, hæc vero solidum lapidem sine ulla tibiæ concavitate mentiantur. Vides DOCTISSIME MAGLIABECHI, quale discrimen interfit inter vera ossa elephantina ex terris eruta, & mineralia. Age itaque, conferamus

Tonnensia, & simul adspice fragmenta, quæ SERENISSIMUS PRINCEPS meus dono tibi mittit. Equidem nostra tantum abest, ut meatibus medullaribus careant, aut, ne reliquas Kircheri regulas omittamus, nullo ordinis nexu inter se jaceant, nihilque officium organizerum contineant, ut potius ea omnia ibi luculentissime existent omniumque oculos incurrant. Quæcunque enim in Elephanto sunt ossa concava & fistulosa, medullisque referta, ea in nostro etiam sceleto paria faciunt: nec turbare nos debet exertorum dentium soliditas ad eam usque partem, qua in maxilla figuntur, quippe in maximis nativis etiam deprehensa. Omnia porro isto ordine inter se connexa sunt, quem natura requirit, situ violento & extraordinario non impedita. Ossa, quæ Kircherus organizata vocat, & inter mineralia antri Panormitani ossa frustra quæsit, in nostro sceleto, ne minimo quidem excepto, quod ex reliquis colligitur, perfectissime comparuerunt. Cranium sane cellulis pro vasis nervisque transmittendis curiosissime distinctum est, nec cavitate cerebri, medullæ spinalis processu destituitur: dentes exerti nativum colorem, lavorem, strias, tubulos, interstitia sive cortices, referunt, imo dexter ab animali vivo limatum se prodit; maxillares descriptioni Raianæ optime convenientes sua gaudent gomphosi, seu cavitatibus sinubusque, quibus maxillæ inserti fuerunt, medulla rubicunda petrefacta adhuc repletis. Vertebrae colli acuminato vertice præditi, & ossa tarsi, sibi invicem respondent: capita maxima seu globi acetabulis suis, costæ spinis dorsi juncta fuerunt. Nec plura ex præcedentibus repero, cum hæc altius expensa cuilibet persuadeant, non posse naturam ludentem sibi que relictam, nec animali, cujus partes sunt, concurrente, corpus ejusmodi organicum omnibus numeris absolutum formare: aut si quis regerere voluerit, dari nonnulla unicornua fossilia vulgo dicta & mineralia, quæ fistulosos meatus habent, illi ex Kircheri principio in ipsa experientia fundato facile reponerem, fossilia isthæc non ex mineralium, sed animalium genere esse, contrariam sententiam probandi onus eidem relinquens. Invenitur enim argumentum est, quod in Conjecturis de antiquissimo statu Helmstadii pag. 13. proponit Conringius: *Posse vero naturam, relictam sine omnibus adminiculis, ossa undequaque perfecta condere, qualia in fœtu primum conformantur, deinde in adultis diuturnâ nutritione animali perfici solent, id vero est ἐν τῷ ἀδύνατον. Eoque solius naturæ luxuriantis lusu tribuere, confectionem tot in*

usus

casus vitæ conformatorem & omnibus modis absolutorem offium,
utique sine nota summe absurditatis haud licuerit. Accedit alte-
rum argumentum non minoris ponderis, quod eodem loco
Kircherus nobis suppeditat, dicens, margam pro diversa cavi-
tatis seu matricis in terræ visceribus dispositione, diversa offium
simulacra producere. Licet itaque in arenis Tonnenfibus
margam succumque seu aquam lapidescentem, quæ Kirchero
fluor nitrosus audit, recondi facile concesserim, tamen quis
unquam sibi imaginabitur, cavitatem seu matricem ita ibi o-
lim dispositam, ut sceleton elephanti situ extraordinario supra
descripto injectum repræsentarit, quam postea marga fluens
fortuito deprehensam repleverit, temporisque successu in istanti
excreverit molem? Certe influit eadem natura, eadem mate-
ria, idem calor, idem humor, idem fomentum terræ, eadem
generandi ratio, sed diversissima producta sunt pro diversita-
te offium elephantis genuina; quatenus sunt in capite cellulis
diçtincta; in dentibus maxillaribus vitri instar dura & can-
dentia striis undulatis prædita; in cornubus sive dentibus pro-
minentibus lævia, flavescentia, in cuspide limata, striata, tu-
bulis ac interstitiis conspicua; in reliquis offibus porosa, & pla-
ne ad normam rationemque corporis organici formata? Quis
inquam, rebus sic stantibus illam in sententiam se unquam ab-
duci patietur? Nonne multo est verisimilior altera Anselmi
Boëtii de Boodt, Rudolphi II. Imperatoris Archiatri, in Histo-
ria Gemmarum & Lapidum lib. II. Cap. 242. qui postquam
docuerat, margam lapidescente & subterranea aqua fluente irriga-
tam vel solutam, lactis instar fluere per terræ cavitates, absorptaque
ferosiore aquæ parte, crassiorem cavitates implendo sisti, & absumto
humori omni coalescere, lapidisque formam & cornuum præ se ferre,
quæ Kircheri aliorumque communis est opinio, subjicit: Ve-
rum si lactens hic humor non in cavitatem, sed in lignum aliquod
vetustate arefactum incidat, illiusque corpus jam leve & porosum
subeat, tandemque vel exhalata aquæ tenuioris portione crassior re-
maneat, tandem coagulata lignum transmutat ejusque partes sibi as-
similat, ita tamen, ut species ligni nosci & interdum odor deprehen-
di possit. Quod ligno contingit, id etiam cornubus carum: denti-
que Elephantis aliisque quadrupedum partibus, si in hujusmodi loca
decidant, contingere potest. Hinc fit, cornua ista fossilia inter se
multum differere, & pauca eandem faciem ostendere, immo aliqua
dentes, tibiae maxillas, aliæve Corporis partes referre. Hanc sen-
tentiam proxime ad veritatem accedere judicat Olaus Wor-

mius in Museo pag. 54. Quid igitur vetat, epicrisi horum Doctissimorum Medicorum acquiescere, modumque, quo in petram conversa sunt ossa elephanti Tonnenfis, verbis eorum exprimere præsertim cum non solum dentes elephantis, sed alias quoque partes quadrupedum, (quidni & omnium maximi?) hac ratione mutari posse disertissime fateantur? Devenerat igitur quovis modo ac tempore, (de quo infra dispiciemus) in collem arenosum Tonnensem elephas, cujus ossa temporis longitudine arefacta calcinavit ignis subterraneus, eaque jam levia & porosa subiit lacteus ille margæ humor, & exhalata aquæ tenuioris portione crassior remansit, [cujus particulas in ossibus porosif ob majorem albedinem ab eorum substantia facillime discernere licet,] & tandem coagulata totum Elephanti Sceleton transmutavit ejusque partes sibi assimilavit, ita tamen, ut species ossium interna & externa nosci & forte etiam odor deprehendi possit. Ultimum de odore subdubitans adjeci, quoniam tentare nondum licuit. Si tamen Boetius odorem intelligit, quem ligna & ossa petrificata in furno Chymico spargunt, id de novissimo examine adseverare possum, quod nares propius admoventium idem profus adflaverit odor, quem ossa cornuaque adusta dare solent. Aliquot eboris sive dentium Elephanti fossilium exempla protulit Bartholinus postremo de Unicornu capite, in medio quidem relinquens, num dentes fuerint in lapideam duritiem compacti ætatis moræque ambitu, an ex prima lapidum mole in certam tantum dentis cornuve figuram effecti a Natura; fassus tamen, utrique suam esse rationem, si alterutrum nolis; neque spernenda petrefactionis exempla causasque adjiciens. Ad eundem modum hæsitabundus pronuntiat de dente maxillari elephantis, alteroque Rosmari in petram seu silicem conversis, To. I. Actorum Philos. & Medicorum Hafniensium pag. 83, 84. nostram tamen sententiam discrete amplectitur alioque Rosmari dente illustrat Medicus Islandus, Arngrimus, in iisdem Actis To. IV. pag. 182. Eidem apertius favet Antonius de pozzis, Archiater Cæsareus in epistola ad Lambecium, quam ipse Lambecius una cum figura dentis Elephantini maxillaris, Tomo VI. Commentariorum de Bibliotheca Cæsarea appendit pag. 315, 316. Is enim non solum dentem istum, sed & femoris tibiærumque ossa Badenæ reperta pro veris elephanti, sed petrefactis habet, addito ratiocinio: *quod si lapideam mentiatur naturam, hoc accidit a terræ, cui sepeliuntur, oculis conatibus, quæ suo*

suo concentrato arceo semina extrahit lapidificationis atque indurat. Plura ejusmodi ossa elephantina petrefacta in Romanis cimeliis adseruari ex Celebrissimi Ciampini observatione colligo, quam in Ephemeridibus Naturæ Curiosorum an. 1688. pag. 446. deprehendi. Refert enim ossa quædam miræ magnitudinis effossa, femoris, scapulæ & vertebrarum quinque, inter quas erat illa cervicis, quæ pondere simul 180. libras Romanas excedebant; & a plerisque pro giganteis habita, cumque aliis ejusmodi in urbis Cimeliis, Chisiano præsertim, collata, omnium maxima erant. Dubio autem exorto, an revera Gigantis, aut potius Elephantis essent, *ad eruditum amicum Florentiæ commemorantem datæ fuerunt literæ, ut exemplar sceleti Elephantis, qui in celebri Mediceorum Museo visitur, mittere non dedignaretur; qui petitioni benigne annuens, optatum transmisit exemplar, quare facta cum ossibus collatione unanimes consensu judicatum fuit, tam illa noviter reperta, quam in cimeliis asservata Elephantum esse, & pro certo habuimus, illorum elephantum fuisse, quorum Plinius lib. VIII. cap. 2. & 6. meminit.* Addit Ciampinus, *varia deinde alia ossa lapidescæta dentesque fossiles collata fuisse.* Non diffiteor, OPTIME MAGLIABECHI, cum mihi de ossibus Tonnenfibus cogitanti hæc in mentem redirent, primum inde ortum consilium, rem totam tibi exponendi, quod spe tenerer haud infirma, litis Romanæ sceleto Mediceo feliciter sopitæ exemplo nostram quoque terminari posse. Ratum interim firmumque esto, sceleton elephanti Tonnenfis pristinam ossium naturam calcinatione subterranea, philosophicæ analogæ, maximam partem perdidisse, adeoque ossium calcinatorum instar friabile esse, ac insigni adstringendi robore pollere. Equidem si ebore nativo adstringens vis est, quæ tamen gustu non percipitur, ut Aldrovandus adnotavit; quidni ea potius se exerat linguæque adhæreat in ebore, tot annis in terræ gremio latente, calcinato & maximam partem petrefacto? Neque enim ossa nostra in lapidem ita conversa sunt, ut nulla ossæ naturæ intrinseca remanserint indicia, quæ examine chymico per ignem instituto extorqueri possint. Id sane cum apud nos susciperetur, non solum in vase fictili, quod Retortam vocant, remanserunt frustula ossium injecta, & colorem figuramque spodii, & odorem ossis cornuque adusti manifeste referentia; sed etiam phlegma vitreo vase, cui Recipientis nomen, exceptum, sal volatile gustu, & oleum pinguedine tenui innatante prodiderunt. Postea particulæ istæ
 ossium

offium in figuli fornace fortius calcinatæ, albo colore præditæ tubulos striasque dentium elephanti aperte monstrabant; tum elutriatæ & inspissatæ, ut Chymicorum vocabulis utar; tam in sedimento seu lixivio sal crystallinum continebant, quam in phlegmate saporem multo acriorem linguæ gustandum præbebant, oculis jucundo spicularum salinarum innatantium spectaculo relicto. Quæ omnia quidem ex ossibus cornubusque animalium quotidie eliciuntur, nulla tamen hujus generis ex lapidibus, margis aut osteocollis erui possunt, cum lapides ne calcinari quidem sese patiantur, sed in calcem igne degenerent, cujus rationem Kircherus lib. X. Mundi subterranei cap. IV. in *exigua humiditate* quærit, *qua fit, ut partes spirituosæ lapidum ob sulphuris pinguedinem partes fixas in calcem resolvant.* Quis igitur amplius dubitaverit mæx subscribere sententiæ, faterique, vera elephanti ossa Tonniæ reperta, sed igne subterraneo, quem satis prodit odor sulphuris terrestris in phlegmate residuisque particulis, calcinata, & maximam partem petrefacta? quæ causâ est, quod nec sal volatile nec oleum ea quantitate sperare inde liceat, quam ossa recentia suppeditant; idque magis, cum in his etiam ex Medici Angli, Cloptoni Havers, in novissima Osteologia observationibus, sal volatile vix trigesimam, oleum non multum ultra vigesimam quartam ossium partem constituent; tantillum vero in ossibus lapidefactis fere absorptum ejusque vix superesse vestigia, quis iverit inficias? Cæterum alius nonnullis eximendus restat scrupulus, qui negant, ullum in rerum natura elephantem unquam fuisse, cui tantæ magnitudinis ossa conveniant. Enimvero hos ego jubeo securos esse & Indiæ Africæque itineraria adire, in quibus non solum tantæ, sed majoris etiam proceritatis elephantos reperient. Hibernicus quidem Moulini, ad cujus normam nostrum sapius exegimus, vix major fuerit Antuerpiensi, quem Goropius Becanus apud Aldrovandum accurate dimensus est, ejusque altitudinem octo pedum reperit. In sceleto autem Hibernico longitudo ossis innominati est 25. femoris 28. & tibiæ 19. digitorum, qui simul efficiunt 72. digitos, sive sex pedes: his duos addo pedes pro explendo spatio, quod plantæ pedum; curvatura dorsî, cartilagines, caro denique & cutis requirunt, indeque colligo, quam dixi, Hibernici elephanti octopedalem altitudinem. Cum vero collatio supra instituta docuerit, Tonnenfis ossa ad minimum altero tanto majora fuisse, inde simul

simul conficitur, sedecim circiter pedum altitudine illum eminuisse: hæc autem tantum abest, ut insolita sit, ut potius Julius Cæsar Scaliger Exercitatione 204. eandem diserte notaverit, ex Indicarum navigationum scriptoribus referens, *elephantos senum denum pedum excedere proceritatem*. Sed dantur longe majores. Joannes Jacobus Saar in Itinerario refert certum mensuræ genus, *Gobdel* appellatum, tres partes ulnæ (Norinbergensis, ut arbitror, propter auctoris patriam) æquans, & trecentorum sive quadringentorum Imperialium pretio æstimatum, cui vendibiles insulæ Ceylon elephantos subjiciunt, altitudine septem, octo, novem, decem, & undecim *Gobdel*: neque majores visos sibi esse. Ulna autem Norinbergensis quatuor circiter digitis superat duos illorum pedum, quos hætenus adhibui: unde sequitur, mensuram *Gobdel* circiter esse 21. digitorum, adeoque maximum elephantorum Saario visum plusquam novendecim pedum altitudinem habuisse. Philippus Pigafetta in descriptione regni Congensis Africani fidem facit, vestigia maximorum ibi elephantorum in diametro quatuor spithamas, quæ duos pedes & octo digitos referunt, excedere; in elephante Antuerpiensi calcis sive plantæ imæ diameter pedis unius & duorum paulo plus minus, digitorum erat: collato utroque diametro deprehendemus, maximorum in Africa elephantum altitudinem octodecim pedes superare. Sed inde simul liquet, hodiernum elephantos Indicos Africanis majores esse, quod Aldrovandus & Bochartus ex antiquis probant scriptoribus. Nec dubito, quin ex India fuerit allata *costa elephanti, quæ in Anatomico Academiae Leidenfis Theatro ostenditur, juxta exteriorem flexuram octo admodum pedes longa, & ubi spississima est, circa ossis sterni commissuram, pedem unum cum tribus uncis circuitu suo implens*, a Theodoro Ryckio in Oratione de Gigantibus descripta: at longissima elephanti Hibernici *costa* vix 32. digitorum erat; cumque octo pedes 96. digitos contineant, sequitur, elephantem istum cujus *costa* Lugduni Batavorum servatur, 24. pedes altitudine æquasse: ac tales profecto ad minimum fuerint elephanti Cosrois, Persarum Regis, ab anonymo Arabe apud Bochartum celebrati: *nonnulli duodecim cubitos proceri erant, quod valde rarum est; quia plerique non superant septem cubitos*. Si cubitus in sensu vulgari apud nos accipitur, vix duos pedes, i. e. 24. digitos æquat, eoque pacto hi elephanti ejusdem cum Leidenfis fuissent proceritatis: sed mihi videtur Cosroes elephantos suos dimensus

mensus antiquis Persarum cubitis, a Golio in Notis ad Atferganum pag. 74, 75. ex scriptore Arabe Geodatico explicatis, quorum singuli digitos 27. comprehendebant: hoc autem modo quilibet istorum elephantum fuisset altitudine 27. pedum. O stupendam vereque rarissimam & regio stabulo dignam illorum proceritatem! quam quicumque consideravit, Tonnessem nostrum, plusquam dimidia parte minorem, non adeo mirabitur.

Verum unde tandem in has terras, collemque hunc arenarium pervenit elephas hic, solito saltem major? Hæc sane quæstio, ERUDITISSIME MAGLIABECHI, plurimas curiosorum conjecturas peperit, quorum alii a Romanis mercatoribus, alii ab Attila, alii a Carolo Magno, alii a Comitibus Glichenensibus, alii superiori demum sæculo, in hanc regionem delatum tumultatumque fixerunt. At præterquam, quod earum singulæ suis laborant difficultatibus, quas nunc enarrare superfedeo, omnes certe variis argumentis simul infringi possunt. Cujusmodi est, quod eboris usus antiquissimus credere non permittit, defosso ibi elephanto dentes præstantissimos ac longissimos haud fuisse ademptos; nec tantæ proceritatis bellua ex India vel Africa facile transferri antiquioribus temporibus, aut recentioribus circumduci potuit, & ab aliis observatum est, non seniores ætate, sed juniores, in Europam deportari; multo minus quisquam in mortui elephantis gratiam tantæ profunditatis, 24. pedum, foveam fieri curaverit. Maxime autem illis adversatur ipsa montis arenosi ratio, quæ diligentius inspecta nunquam se perfossam & deinceps rursus repletam manifestissime prodit. Primum stratum suppeditat humus atra quatuor pedum; succedit glareæ friabilis duorum & dimidii pedis, cujus medium osteocollæ rosaceique lapides duorum pedum altitudine explent, ut & sub eâ dimidii pedis spatium: sequitur argilla arenosa sex circiter pedum, in qua iterum osteocolla duorum digitorum, & infra unius pedis altitudine occurrit: hanc excipit alterum glareæ stratum sex circiter pedum, eique demum subjacet arena alba & pura, cujus profunditas nondum explorata est, quod in ea vix tres pedes effossa elephanti sceleton apparuit. Enimvero si unquam perfossus injectoque elephante repletus iterum fuisset hic collis, minime strata stratis ordine imposita, sed omnia illa arenarum genera terræ nigræ permixta inveniremus ut quotidie in tumulis fodiendis fieri solet: multo minus

rosacei lapides in hanc duritiem coalescere, aut osteocollæ radices suas venasque, per totum montem ad ipsam usque superficiem conspicuas, spargere, tantave quantitate crescere potuissent, ut statim in medio primæ glareæ, quæ atram humum proxime contingit, duos pedes, & sub ea dimidium explerent seque inferius in argillam arenosam extenderent, spatium duorum digitorum & sub ea pedis unius occupantes. Nihil igitur superest, præterquam universale diluvium, in quo periit cum aliis sui generis diversisque animantibus elephas noster, undisque immanibus raptus & jactatus, aquis tandem decrescere incipientibus fundum petiit, cui aquæ ista diversarum arenarum strata induxerunt, iisque in superficie exsiccatis atra tandem humus sensim accrevit. Quemadmodum enim diversa arenarum strata satis probant, collem Tonnensem ex diluvio originem trahere, ita altitudo terræ nigræ idem confirmat. Utrumque breviter ostendendum mihi video. Prius faciam præclaris observationibus, a Nicolao Stenone, Medico apud Vos quoque celebri, in Dissertatione de capite canis carchariæ dissecto, quam Myologiæ Specimini adjecit, suppeditatis, quæ tamen omnes describere verat epistolæ ratio. Loquitur quidem ille præcipue de aquatilium animantium partibus, uti sunt ostreorum testæ & similia, cum ex terris eruuntur; sed nihil prohibet, de terrestrium quoque animantium partibus eo modo effolis idem pronuntiare. Etenim colli Tonnenfi applicari plane possunt, quæ Steno refert de terra, unde corpora hæc eruuntur. Nam & iste quibusdam in locis durior est, topiumque & osteocollam continet, in aliis mollior, argilla fabuloque refertus, compositus ex stratis sibi mutuo impositis, & ad Horizontem obliquis. Bene autem arguit Steno, *terram mollem spectat, cum eo molliora sint corpora illa, (nos elephantis nostri ossa subaudiamus) minusque contactum ferant, quo profundius latent; tantum abest, producat ea terra, ut potius eadem destruat. Nec est, quod quis credat, ideo molliora ea esse quia necdum perfecta sunt; quæ enim mollia sunt, dum generantur, quodam quasi glutine unitas inter se partes continent, [ut videre est in recentibus pinearum & amygdalorum corticibus,] at hæc corpora omni glutine priuata in pulverem dilabuntur, adeoque mollities ea destructionis, non productionis, argumentum videtur.* Quæ in sequentibus disputat Steno, terram istam non fuisse compactam, cum prædicta corpora ibi producta sunt; eamque aquis olim non solum tectam, sed plane immistam imo pro aquæ sedimento sensim congesto habendam

dam esse, nullo negotio ad collem Tonnensem referri possunt : mihi tantum excerpere quædam placet ex pag. 211, 212. *Quod argilla, & sabulum aque vehementius agitata immisceantur, præceps torrentium per id generis terras prolapsus, & aquarum a ventis agitatio notius reddidere, quam quod pluribus exponi mereatur. Nec probatu difficile est, in aquis stagnantibus, imo in limpidissimis aquis, sabulum, argillam, & topbos, omnisque generis solida sæpius delitescere. Quis ergo amplius dubitaverit, collem Tonnæ arenarium ex diluvii sedimento superesse? Plura hanc in rem ex terræ visceribus petita argumenta suppeditat Jacobius Grandius, Medicus Venetus, in epistola de veritate diluvii universalis, & testaceorum, quæ procul a mari reperiuntur, generatione, e quibus tantum tria priora excerpere juvat. In multis montibus altissimis, non solum Europæ & Asiæ, sed etiam Africæ & Americæ, extant certa uestigia maris, quod illic sedimenta deponens strata produxit uniformia, & horizonti parallela, quod nulla ratio suadet contingere potuisse, nisi tempore diluvii universalis.*

II. *Idem testantur longissimi terrarum tractus, obducti variis collibus arenosis, ex alluentis & turbidi fluidi sedimento ortis, & magnam cum maris fundo similitudinem habentes.* III. *Magnæ aperturæ montium, fluminum atque torrentium corrosione factæ ostendunt diversa solida ex affuso & supernatante fluido diversis modis diversa corpora comprehendente atque lapidescente producta. Itemque varia sedimenta sibi invicem imposita, veris Conchis, & aliis marinis abundantia.* Reliquas diluvii demonstrationes physicas a Grandio allatas silentio prætereo, de ultima tantum ex fossione puteorum Mutinensium monens, idem argumentum novissime prolixius tractasse Bernardinum Ramazzinum, Medicum Mutinensem, peculiari de fontium Mutinensium admiranda scaturigine Tractatu, quem Celeberrimi Actorum Lipsiensium Collectores favori tuo acceptum ferentes, Calendii Novembris, an. 1692. prolixius recensuerunt. Cæterum de atra humo post diluvium terræ adnascente, multa peculiariora observavit Olaus Rudbeckius, Medicus Suecus, Tomo I. Atlantica Cap. VI. quæ aliis quoque doctissimis probata viris, nunc transcribere nihil attinet : ad nostrum tamen collem arenarium si applicare placuerit, sciendum prius est, in illis quidem sylvæ Thuringicæ montibus, qui metalla continent & ex durissimo constant saxo, atram istam humum duorum circiter pedum deprehendi, multoque tenuiorem pro montium declivitate : aliis vero in locis quatuor pedes aquare vel excedere,

dere, cum primis in vallibus, que illam pluvia ex montibus ad se derivatam exceperunt. Quod uti facit ad Rudbeckii desiderium, altitudinem nigræ terræ in regionibus Suecia calidioribus & pluvia copiosiori irrigatis nosse cupientis, ita vicissim ostendit, altitudinem ejus quatuor pedum in colle Tonnenfi a diluvii tempore haud frustra derivari, indeque evinci, nullum elephantem ibi postea sepultum esse. Quid autem verat, his exteris Medicis Germanum jungere, Hermannum Conringium, qui in Conjecturis de antiquissimo statu Helmstadii & vicinæ, nostras quoque regiones diluvio inundatas probaturus, triplici potissimum argumentorum genere pugnat, ex marinis conchyliis, ossibus belluarum, & arboribus sive integris sive partibus, quæ cum in altissimis montium jugis, tum sub terra locis profundissimis reperiuntur, petito: nec ea inter præterit *sudem in sepis usum paratam, cornu item uri, quæ Thuringi profundissimis saxorum cavernis reppererunt, quorum istam Salzæ, quæ vix unius horæ spatio Tonna distat hoc in monte Seebergenfi, Gothæ nostræ vicino (unde etiam conchyliæ elegantissima eruuntur) existisse memorat Albinus in Misnensium montanorum Chronico Tit. XXII. n. VII. quibus addi forsitan merentur arborum folia, lignorum fasciculi, & spicæ culmis adhærentes, quæ omnia petrefacta in lapidicina Tonnenfi, non admodum procul a monte nostro, reperta sunt. Singularis quoque est Conringii observatio, his verbis pag. 37. expressa: *Sunt porro arbores illæ fere omnes uno quasi eodemque collocatæ situ radice nempe inter septentrionem & occasum, cacumine inter orientem & meridiem porrectis: cujus causam non profecto ulla vere similitudine dixeris jocantem naturam. At prostratas arbores a paludosa terra, per Oceani septentrionalis cæcia aut cauro ventis agitatæ superjecta, id saltem quam simillimum est vero: Præsertim quum ex illa cæli plaga & illis ventis sævientibus, bodique omni Germanicæ maritimæ oræ pericula inundationum plerumque creari soleant.* Novum hinc meæ sententiæ accedit argumentum, quoniam elephas noster cornua sua versus ortum ac septentrionem protendebat; & quanquam id paullo diversum videtur a Conringiana, notandum tamen est, tantam belluam mari abreptam sese varie movisse, arbores autem eodem, quo prosteruntur, situ obrutas jacere. Cæterum elephantem undis immanibus agitatum non mirum est, situm plane extraordinarium violentumque tandem acquisivisse ejusque membra putrefacta latius extensa: nec alia forsitan de causa dentes exerti sive cornua intro-*

introrsum recurvata fuerunt, quanquam eorum situs in delineatione capitis Hibernici apud Moulinum Tab. II. Fig. III. similis sere deprehenditur, accuratius procul dubio expressus, nisi pleraque eorum pars adusta fuisset; ut proinde potius a morte vel putredine, quam undis fatalibus id derivandum videatur.

Sed hæc omnia TUO, MAGLIABECHI ILLUSTRIS-SIME, ac per TE aliorum in Italia præstantissimorum in omni scientiarum genere Virorum iudicio lubens meritoque submitto, felicem me prædicaturus, si hanc epistolam cum iisdem, CIAMPINO præsertim, inter præcipua Gentis vestræ lumina splendente, communicaveris, eorumque sententias ad me rescripseris. Sed amplius progredior, collationemque cum sceleto vestro Florentino instituire cupio: & quoniam tantis locorum temporumque intervallis sejuncti sumus, ut exemplar, quale Ciampinus a vobis impetravit, sperare nequeam maximo saltem studio oro & contendo, ut omnium ossium dimensiones accuratissime excipiantur, cum primis capitis & dentium, tam exertorum, quam maxillarum; horumque simul numerus, illorum vero situs & origo, an ex cranio vel maxilla tantum superiori prodeant, & quousque cavi sint? exploretur; denique an sciri possit, quot annorum fuerit elephas vester, quantæ proceritatis, & quando cultro anatomico subjectus? Tandem cum Bartholinus extreme de Unicornu capite laudet inter alia Serenissimi MAGNI DUCIS FLORENTINI, summi omnis litteraturæ Mæcenatis Museum, tanquam dentium ossiumque in lapidem mutatorum frequentia admirandum, eorum quoque rationem cognoscere gestio, ac TE favente me impetraturum confido. Habes votorum meorum summam, VIR CELEBERRIME, quæ si expleveris, & mihi, & curiosis omnibus rem facias longe gratissimam, Tuoque nomine dignissimam. Vale. Gothæ Quinto Nonas Maias, M DC XCVI.

The Author of this Letter has favour'd the Royal Society with some pieces of the Bones of the Skeleton of this Elephant, viz. part of the Skull, wherein appear its Cells, some of the Teeth both of those that grind, and such as are called Elephants Teeth or Ivory, with some other pieces of Bones, all which they found agreeable to his Description, and ordered they should be carefully preserv'd in their Repository.

London: Printed for Sam. Smith, and Benj. Walford, Printers to the Royal Society, at the Princes Arms in St. Paul's Church-Yard. 1697.